

vil være påkrævet med hensyn til høstpantebreve, idet disse pantebreve udstedes til sikkerhed og ikke som betaling.

Hertil skal man bemærke, at der i princippet ikke er forskel på høstpantebreve og andre pantebreve. Høstpantebrevene er ligesom f. eks. pantebreve, der udstedes til håndværkere, løsrevet fra det underliggende kontraktforhold, og udstedelse af et høstpantebrev må derfor også anses som betaling for den pågældende leverance. Modtageren af et høstpantebrev kan ligesom modtageren af andre pantebreve transportere pantebreve og derved opnå betaling for leverancen.

Det bemærkes, at en særlig regel vedrørende pantebreve kun er nødvendig under betalingsmetoden.

Ad § 18.

Fællesrådet fastholder sit principielle synspunkt, at enhver udgift, der efter lovgivningen og almindelig anerkendt ligningspraksis har omkostningskarakter, bør kunne medregnes i den indgående afgift. Fællesrådet fremhæver særligt udgifter vedrørende anskaffelse og drift af personkøretøjer.

Man skal om dette spørgsmål henvise til kommentaren til det udkast til ændringsforslag, som ved finansministeriets skrivelse af 27. februar 1967 er oversendt til folketingsudvalget.

Ad § 19, stk. 7.

Fællesrådet henstiller, at bestemmelsen om, at det ved prisangivelser for varer og afgiftspligtige ydelser tydeligt skal tilkendes, hvis prisen ikke indbefatter afgiften, ændres således, at det påbydes, at virksomheder, der gennem avertering, skiltning m. v. henvender sig direkte til den endelige forbruger, kun må angive priser, der inkluderer merværdiafgiften.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, taler hensynet til engrosvirksomhederne imod et påbud om, at priser i prislister m. v. i alle tilfælde skal angives inklusive afgift, og det vil for mange virksomheder være umuligt at sondre mellem tilbud, der henvender sig til forbrugere, og tilbud, der henvender sig til registrerede virksomheder.

Ad § 22.

Fællesrådet henstiller på ny, at der optages en dispensationsregel, hvorefter 20 dages fristen for indsendelse af afgiftsangivelsen kan forlænges for virksomheder, der ikke kan overholde fristen.

Som bemærket til Fællesrådets tidligere henvendelse vil det ikke være hensigtsmæssigt med en dispensationsregel som den ønskede. En dispensationsregel ville i øvrigt medføre en forlængelse af afgiftskrediten og dermed en særlig begunstiget stilling for virksomheder, der fik dispensation.

Ad § 40, stk. 4.

Ifølge denne bestemmelse skal virksomheder, der benytter betalingsmetoden, foretage en opgørelse over udestående fordringer på tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Fællesrådet henstiller, at det må blive tilladt virksomhederne at foretage fradrag af de ifølge opgørelsen udestående fordringer i den afgiftspligtige omsætning med 25 pct. i hvert af de fire første kvartaler efter lovens ikrafttræden.

Det må erkendes, at en ordning som den af Fællesrådet foreslåede vil være enklere at praktisere for virksomhederne end den i beretning I, side 108, skitserede ordning, hvorefter der i den afgiftspligtige omsætning for hver af de første perioder efter lovens ikrafttræden tillades fradraget det beløb, hvormed de udestående fordringer ifølge den ved lovens ikrafttræden foretagne opgørelse er blevet reduceret i periodens løb.

Man gør imidlertid opmærksom på, at den af Fællesrådet foreslåede ordning vil være mindre fordelagtig end lovforslagets regler for de virksomheder, som kun giver en kortvarig kredit.

Det bemærkes i øvrigt, at problemet vedrørende de udestående fordringer ved merværdiafgiftens ikrafttræden kun opstår under betalingsmetoden.

Ad § 41, stk. 1.

Fællesrådet anfører, at man anser det som en selvfølge, at de i 1962 og 1965 foretagne forhøjelser af punktafgifterne bortfalder ved indførelse af merværdiafgiften. Det henstilles, at der — i forbindelse med en nedsættelse af punktskatterne — bliver givet de butikshandlende afgiftsrefusion for lagre